Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

29 martie 2012*

„Acțiune în anulare — Ajutoare de stat — Schemă de ajutoare care permite amortizarea fiscală a fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine — Decizie prin care schema de ajutoare este declarată incompatibilă cu piața comună și prin care nu se dispune recuperarea ajutoarelor — Asociație — Lipsa afectării individuale — Inadmisibilitate”

În cauza T-236/10,

Asociación Española de Banca, cu sediul în Madrid (Spania), reprezentată de J. Buendía Sierra, de E. Abad Valdenebro, de M. Muñoz de Juan și de R. Calvo Salinero, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de R. Lyal și de C. Urraca Caviedes, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a articolului 1 alineatul (1) și, în subsidiar, a articolului 4 din Decizia 2011/5/CE a Comisiei din 28 octombrie 2009 privind amortizarea fiscală a Fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) pusă în aplicare de Spania (JO 2011, L 7, p. 48),

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnul L. Truchot (raportor), președinte, doamna M. E. Martins Ribeiro și domnul A. Popescu, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Istoricul cauzei

1 Prin intermediul mai multor întrebări scrise adresate în anii 2005 și 2006 (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 și P-5509/06), anumiți membri ai Parlamentului European au interpelat Comisia Comunităților Europene cu privire la calificarea drept ajutor de stat a schemei prevăzute la

* Limba de procedură: spaniola.

articolul 12 alineatul (5), introdusă în Legea spaniolă privind impozitul pe profit prin Legea 24/2001 din 27 decembrie 2001 de adoptare a unor măsuri fiscale, administrative și de ordin social (Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social) (BOE nr. 313 din 31 decembrie 2001, p. 50493) și preluată în Decretul legislativ regal 4/2004 din 5 martie 2004 de aprobare a textului modificat al Legii privind impozitul pe profit (Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades) (BOE nr. 61 din 11 martie 2004, p. 10951) (denumită în continuare „schema în litigiu”). Comisia a răspuns în esență că, potrivit informațiilor de care dispunea, schema în litigiu nu părea să intre în domeniul de aplicare al normelor privind ajutoarele de stat.

2 Prin scrisorile din 15 ianuarie 2007 și din 26 martie 2007, Comisia a invitat autoritățile spaniole să îi furnizeze informații în vederea aprecierii întinderii și a efectelor schemei în litigiu. Prin scrisorile din 16 februarie 2007 și din 4 iunie 2007, Regatul Spaniei a comunicat Comisiei informațiile solicitate.

3 Prin faxul din 28 august 2007, Comisia a primit o plângere din partea unui operator privat, în care se afirma că schema în litigiu constituie un ajutor de stat incompatibil cu piața comună.

4 Prin decizia din 10 octombrie 2007 (rezumat publicat în JO C 311, p. 21), Comisia a deschis o procedură oficială de investigare privind schema în litigiu.

5 Prin scrisoarea din 5 decembrie 2007, Comisia a primit observațiile Regatului Spaniei cu privire la această decizie de deschidere a procedurii oficiale. Între 18 ianuarie și 16 iunie 2008, Comisia a primit de asemenea observațiile a 32 de părți terțe interesate, printre care cele ale reclamantei, Asociación Española de Banca. Prin scrisorile din 30 iunie 2008 și din 22 aprilie 2009, Regatul Spaniei și-a prezentat comentariile cu privire la observațiile formulate de părțile terțe interesate.

6 La 18 februarie 2008, la 12 mai 2009 și la 8 iunie 2009 au fost organizate reuniuni tehnice cu autoritățile spaniole. Alte reuniuni tehnice au fost organizate și cu unele dintre cele 32 de părți terțe interesate.

7 Prin scrisoarea din 14 iulie 2008 și prin e-mailul din 16 iunie 2009, Regatul Spaniei a prezentat informații suplimentare Comisiei.

8 Comisia a finalizat procedura, în ceea ce privește titlurile de participare achiziționate în cadrul Uniunii Europene, prin Decizia 2011/5/CE din 28 octombrie 2009 privind amortizarea fiscală a Fondului comercial financiar în cazul achiziționării unor titluri de participare străine C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), pusă în aplicare de Spania (JO 2011, L 7, p. 48, denumită în continuare „decizia atacată”).

9 Prin decizia atacată se declară incompatibilă cu piața comună schema în litigiu, care constă într-un avantaj fiscal ce permite societăților spaniole să amortizeze fondul comercial care rezultă din achiziționarea unor titluri de participare în întreprinderi străine, atunci când aceasta se aplică în privința achiziționării unor titluri de participare în societăți stabilite în cadrul Uniunii.

10 Cu toate acestea, articolul 1 alineatele (2) și (3) din decizia atacată permite ca schema în litigiu să continue să se aplice, în temeiul principiului protecției încrederii legitime, în privința achizițiilor de titluri de participare realizate înaintea publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* a deciziei de deschidere a procedurii oficiale de investigare, la 21 decembrie 2007, precum și în privința unor titluri de participare a căror achiziționare, subordonată autorizării din partea unei autorități de reglementare căreia operațiunea i-a fost notificată anterior acestei date, era irevocabil inițiată înainte de 21 decembrie 2007.

Procedura și concluziile părților

11 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 21 mai 2010, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

12 Printr-un act depus la grefa Tribunalului la 30 septembrie 2010, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

13 La 16 noiembrie 2010, reclamanta și-a prezentat observațiile cu privire la excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie.

14 Reclamanta solicită Tribunalului în esență:

— declararea acțiunii ca fiind admisibilă;

— anularea articolului 1 alineatul (1) din decizia atacată;

— în subsidiar, anularea articolului (4) din decizia atacată, întrucât prevede o obligație de recuperare pentru operațiunile realizate înainte de publicarea în Jurnalul Oficial a deciziei atacate;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

15 Comisia solicită Tribunalului:

— declararea inadmisibilității acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

16 Potrivit articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, la cererea unei părți, Tribunalul poate să se pronunțe asupra excepției de inadmisibilitate fără a intra în dezbaterea fondului. Conform alineatului (3) al aceluiași articol, în continuare, procedura este orală, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel. În speță, Tribunalul se consideră suficient de lămurit de înscrisurile din dosar și decide că nu este necesară deschiderea procedurii orale.

17 Comisia susține că prezenta acțiune este inadmisibilă pentru motivul că reclamanta nu a demonstrat că are calitate procesuală activă pentru a formula o acțiune împotriva deciziei atacate.

18 Potrivit articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, „[o]rice persoană fizică sau juridică poate formula, în condițiile prevăzute la primul și al doilea paragraf, o acțiune împotriva actelor al căror destinatar este sau care o privesc direct și individual, precum și împotriva actelor normative care o privesc direct și care nu presupun măsuri de executare”.

19 Trebuie amintit că o acțiune în anulare a unei decizii finale a Comisiei în materie de ajutoare de stat introdusă de o asociație profesională care are sarcina de a apăra interesele colective ale membrilor săi, precum reclamanta, nu este în principiu admisibilă decât în două ipoteze, și anume, în primul rând, dacă întreprinderile pe care le reprezintă sau unele dintre acestea au calitate procesuală activă în mod individual și, în al doilea rând, dacă această asociație poate invoca un interes propriu, în special întrucât poziția sa de negociatoare a fost afectată de actul a cărui anulare se solicită (Hotărârea Curții din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia, C-182/03 și C-217/03, Rec., p. II-5479, punctul 56, Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 1996, AIUFASS și AKT/Comisia, T-380/94, Rec., p. II-2169, punctul 50, și Hotărârea Tribunalului din 9 septembrie 2009, Diputación Foral de Álava și alții/Comisia, T-227/01-T-229/01, T-265/01, T-266/01 și T-270/01, Rep., p. II-3029, punctul 108).

20 Reclamanta își întemeiază, cu titlu principal, calitatea procesuală activă pe cea a membrilor săi.

21 Chiar dacă în observațiile cu privire la excepția de inadmisibilitate reclamanta pretinde că „apără interesele tuturor membrilor vizați direct și individual de decizia atacată”, ea prezintă elemente prin care se urmărește să se demonstreze calitatea procesuală activă a doar trei dintre membrii săi, și anume Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (denumită în continuare „BBVA”) și Banco Santander, SA, care au introdus fiecare câte o acțiune împotriva deciziei atacate (cauza T-225/10 și, respectiv, cauza T-227/10), precum și Banco Popular Español, SA, care nu a formulat o acțiune împotriva deciziei atacate.

22 În ceea ce privește BBVA și Banco Santander, Comisia afirmă că reclamanta nu poate să le reprezinte interesele, întrucât acestea își apără propriile interese în cadrul acțiunilor pe care le-au introdus împotriva deciziei atacate.

23 Trebuie amintit în această privință că prima ipoteză de admisibilitate a unei acțiuni formulate de o asociație, întemeiată pe reprezentarea membrilor săi (a se vedea punctul 19 de mai sus) este, potrivit jurisprudenței, aceea în care asociația, prin introducerea acțiunii, s-a substituit unuia sau mai multora dintre membrii pe care îi reprezintă, cu condiția ca membrii săi să se fi aflat ei înșiși în situația de a introduce o acțiune admisibilă (Hotărârea AIUFASS și AKT/Comisia, citată anterior, punctul 50, și Ordonanța Tribunalului din 18 septembrie 2006, Wirtschaftskammer Kärnten și best connect Ampere Strompool/Comisia, T-350/03, nepublicată în Repertoriu, punctul 25).

24 Astfel cum a arătat Tribunalul în Hotărârea din 6 iulie 1995, AITEC și alții/Comisia (T-447/93-T-449/93, Rec., p. II-1971, punctul 60), acțiunea introdusă de o asociație prezintă avantaje procedurale întrucât permite să se evite introducerea unui număr ridicat de acțiuni diferite îndreptate împotriva aceleași decizii. Această primă ipoteză de admisibilitate a unei acțiuni formulate de o asociație presupune astfel ca asociația să acționeze în locul membrilor săi. Rezultă că acțiunea în anulare formulată de o asociație, care acționează în calitate de reprezentant al membrilor săi, este admisibilă atunci când aceștia nu au formulat ei înșiși o acțiune, deși acțiunea pe care aceștia ar fi formulat-o ar fi fost admisibilă.

25 Astfel, în Hotărârea din 11 iunie 2009, Confservizi/Comisia (T-292/02, Rep., p. II-1659, punctul 55), Tribunalul a statuat că asociația reclamantă nu reprezenta interesele acelora dintre membrii săi care introduseseră propriile acțiuni în anulare în cauzele T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 și T-189/03, aceștia reprezentându-și propriile interese prin formularea acțiunilor respective. Contrar celor susținute de reclamantă, faptul că acesta nu reprezintă unicul considerent care a condus la constatarea inadmisibilității acțiunii nu permite să se considere că această soluție este eronată și contrară jurisprudenței.

26 În această privință, trebuie arătat că hotărârile citate de reclamantă nu sunt contrare acestei soluții jurisprudențiale. Astfel, acestea se pronunță asupra unor acțiuni colective formulate de una sau mai multe asociații ori de unul sau mai mulți dintre membrii lor. Or, conform unei jurisprudențe constante, în prezența unei acțiuni colective, atunci când se constată calitatea procesuală activă a uneia dintre părțile care au formulat acțiunea, nu mai este necesară examinarea celei a celorlalte părți (Hotărârea Curții din 24 martie 1993, CIRFS și alții/Comisia, C-313/90, Rec., p. I-1125, punctul 31). Astfel, spre deosebire de ceea ce susține reclamanta, cea mai mare parte a hotărârilor pe care le citează s-au limitat în realitate să constate acțiunea admisibilă întemeindu-se pe calitatea procesuală activă a unuia sau a mai mulți dintre membrii asociației, fără a se pronunța asupra calității procesuale active a acelei asociații (Hotărârea Tribunalului din 27 aprilie 1995, AAC și alții/Comisia, T-442/93, Rec., p. II-1329, punctul 55, Hotărârea AITEC și alții/Comisia, citată anterior, punctul 82, Hotărârea Tribunalului din 22 octombrie 1996, Skibsværftsforeningen/Comisia, T-266/94, Rec., p. II-1399, punctul 51, și Hotărârea Tribunalului din 17 iunie 1999, ARAP și alții/Comisia, T-82/96, Rec., p. II-1889, punctele 39-41).

27 O singură hotărâre, și anume Hotărârea Tribunalului din 4 martie 2009, Associazione italiana del risparmio gestito și Fineco Asset Management/Comisia (T-445/05, Rep., p. II-289), se pronunță explicit cu privire la admisibilitatea acțiunii formulate de asociație, după ce s-a pronunțat asupra admisibilității acțiunii introduse de unul dintre membrii săi, pentru a deduce admisibilitatea acțiunii

asociației din admisibilitatea acțiunii membrului său (punctul 56 din hotărâre). Nu se poate deduce însă din aceasta o regulă generală referitoare la admisibilitatea acțiunilor formulate exclusiv de asociații, potrivit căreia acțiunile formulate de acestea ar fi admisibile în cazul în care o acțiune formulată de membrii săi ar fi admisibilă, indiferent dacă aceștia au introdus sau nu au introdus propria acțiune. Astfel, în cauza în care s-a pronunțat acea hotărâre, membrul asociației reclamante nu introdusese o acțiune distinctă, ci formulase împreună cu asociația una și aceeași acțiune, astfel încât nu se aducea atingere avantajului procedural menționat la punctul 24 de mai sus.

28 În ceea ce privește Hotărârea Tribunalului din 21 mai 2010, Franța și alții/Comisia (T-425/04, T-444/04, T-450/04 și T-456/04, Rep., p. II-2099), citată de asemenea de reclamantă, nici aceasta nu permite să se deducă o asemenea regulă, întrucât nu se pronunță cu privire la admisibilitatea acțiunii formulate în cauza T-456/04 de asociația reclamantă. În plus, trebuie amintit că acțiunea unei asociații poate fi declarată admisibilă, în pofida introducerii unei acțiuni de către membrii săi, pentru motivul afectării propriilor sale interese (a se vedea punctul 19 de mai sus). De asemenea, în Hotărârea Tribunalului din 7 iunie 2006, UFEX și alții/Comisia (T-613/97, Rec., p. II-1531), citată de asemenea de reclamantă, care s-a pronunțat asupra unei acțiuni formulate de o asociație și trei dintre membrii săi, nu figurează nicio considerație referitoare la admisibilitatea acțiunii.

29 Pe de altă parte, contrar celor susținute de reclamantă, o asemenea soluție nu privează articolul 263 TFUE de efectul său util și nu aduce atingere nici principiului securității juridice, nici dreptului său la apărare. Desigur, aceasta face ca admisibilitatea acțiunii asociațiilor să depindă de absența introducerii unor acțiuni de către alte părți, în speță membrii lor. Cu toate acestea, o asemenea situație nu poate fi considerată ca fiind o sursă de incertitudine sau de insecuritate, întrucât se poate legitim aștepta de la o asociație însărcinată cu apărarea intereselor membrilor săi să aibă cunoștință de acțiunile introduse de aceștia și viceversa. În plus, inadmisibilitatea acțiunii asociației reclamante din cauza acțiunilor formulate de membrii săi nu aduce atingere efectului util al articolului 263 TFUE și drepturilor sale la apărare, cu alte cuvinte, în esență, dreptului său la o protecție jurisdicțională efectivă. Astfel, din două una, fie asociația reclamantă introduce o acțiune pentru apărarea intereselor membrilor săi care au calitate procesuală activă, iar acțiunea declarată admisibilă va fi cea a membrului asociației sau cea a asociației în funcție de aspectul dacă unul dintre membrii săi a introdus sau nu a introdus propria sa acțiune, fie asociația introduce o acțiune pentru apărarea propriilor interese, iar acțiunea sa va putea fi declarată admisibilă, în pofida formulării unor acțiuni de către membrii săi, dacă se demonstrează existența unor asemenea interese (a se vedea punctele 42-46 de mai jos).

30 Rezultă că prezenta acțiune nu poate fi declarată admisibilă în temeiul reprezentării de către reclamantă a BBVA și a Banco Santander, întrucât acestea au formulat propriile acțiuni, iar aceasta fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea acțiunilor formulate de cele două societăți.

31 În ceea ce privește Banco Popular Español, pe care reclamanta o evocă cu titlu subsidiar, aceasta a anexat la observațiile sale cu privire la excepția de inadmisibilitate un document prin care se atestă că această societate a aplicat schema în litigiu în 2007 și în 2008, în special pentru o achiziționare de titluri de participare într-o societate portugheză în iunie 2003. Cu toate acestea, reclamanta precizează că nu s-a emis un ordin de recuperare împotriva Banco Popular Español.

32 În această privință, reclamanta susține, în primul rând, întemeindu-se pe jurisprudență, că recunoașterea afectării individuale a beneficiarului unui ajutor acordat în temeiul unei scheme de ajutoare declarate nelegală și incompatibilă nu poate fi limitată la cazurile în care i se impune restituirea acelui ajutor. Astfel, în opinia sa, obligația de recuperare nu ar fi examinată de jurisprudență decât cu titlu suplimentar.

33 Acest argument trebuie respins. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, o întreprindere nu poate, în principiu, să introducă o acțiune în anularea unei decizii a Comisiei prin care se interzice o schemă de ajutoare sectorială dacă nu este vizată de acea decizie decât în temeiul apartenenței sale la sectorul în cauză și al calității sale de potențial beneficiar al schemei respective. Astfel, o asemenea decizie se

prezintă, față de această întreprindere, ca o măsură cu aplicabilitate generală care se aplică unor situații determinate în mod obiectiv și produce efecte juridice în privința unei categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract (a se vedea Hotărârea Curții din 29 aprilie 2004, Italia/Comisia, C-298/00 P, Rec., p. I-4087, punctul 37 și jurisprudența citată, și Hotărârea Tribunalului din 11 iunie 2009, Acegas/Comisia, T-309/02, Rep., p. II-1809, punctul 47 și jurisprudența citată).

34 Cu toate acestea, întrucât întreprinderea reclamantă nu este vizată de decizia în cauză numai în calitate de întreprindere aparținând sectorului avut în vedere, beneficiară în mod potențial a schemei de ajutoare, ci și în calitatea sa de beneficiar efectiv al unui ajutor individual acordat în temeiul acestei scheme, a cărui recuperare a fost dispusă de Comisie, ea este vizată în mod individual de decizia menționată, iar acțiunea formulată de aceasta împotriva deciziei este admisibilă (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 19 octombrie 2000, Italia și Sardegna Lines/Comisia, C-15/98 și C-105/99, Rec., p. I-8855, punctele 34 și 35, și Hotărârea Tribunalului din 10 septembrie 2009, Banco Comercial dos Açores/Comisia, T-75/03, nepublicată în Repertoriu, punctul 44).

35 Hotărârile citate la punctul 33 de mai sus, precum și deciziile citate de reclamantă subordonează în termeni identici afectarea individuală a unui reclamant de o decizie prin care se declară incompatibilă o schemă de ajutoare condiției de a demonstra calitatea sa de beneficiar efectiv al unui ajutor individual acordat în temeiul acelei scheme și a cărui recuperare a fost ordonată de Comisie (Hotărârea Tribunalului din 20 septembrie 2007, Salvat père & fils și alții/Comisia, T-136/05, Rep., p. II-4063, punctul 70, Hotărârea Tribunalului din 11 iunie 2009, ACEA/Comisia, T-297/02, Rep., p. II-1683, punctul 45, și Hotărârea Tribunalului AEM/Comisia, T-301/02, Rec., p. II-1757, punctul 45). Din această formulare, care plasează obligația de recuperare pe același plan cu calitatea de beneficiar efectiv a reclamantului, nu se poate deduce că cerința unei asemenea obligații ar avea o importanță secundară sau că ar fi chiar superfluă.

36 Pe de altă parte, trebuie arătat că Hotărârea Tribunalului din 28 noiembrie 2008, Hôtel Cipriani și alții/Comisia (T-254/00, T-270/00 și T-277/00, Rep., p. II-3269, punctul 84), citată de asemenea de reclamantă, se limitează să reitereze cele două condiții menționate mai sus și acordă chiar o importanță particulară ordinului de recuperare, considerând că individualizarea rezulta în speță din atingerea specifică adusă de ordinul de recuperare intereselor membrilor perfect identificabili ai acelui cerc închis. Pronunțându-se asupra recursului formulat împotriva acelei hotărâri, Curtea a apreciat că Tribunalul a considerat în mod întemeiat că întreprinderile reclamante aveau calitate procesuală activă, întrucât erau vizate individual prin decizia în litigiu ca urmare a afectării speciale a situației lor juridice prin ordinul de recuperare a ajutoarelor vizate (Hotărârea Curții din 9 iunie 2011, Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, C-71/09 P, C-73/09 P și C-76/09 P, Rep., p. I-4727, punctul 51). Rezultă că, atunci când prin actul atacat se impune recuperarea ajutoarelor acordate în temeiul unei scheme de ajutoare, sunt vizați în mod individual de acest act doar reclamanții vizați de obligația de recuperare (Ordonanța Tribunalului din 21 martie 2012, Ebro Foods/Comisia, T-234/10, punctul 28).

37 În al doilea rând, reclamanta susține că excluderea operațiunilor anterioare datei de 21 decembrie 2007 din domeniul de aplicare al obligației de recuperare în temeiul principiului protecției încrederii legitime nu este definitivă, ca urmare a acțiunii formulate de Deutsche Telekom în cauza T-207/10 împotriva acestei părți din dispozitivul deciziei atacate.

38 Prin această argumentație, reclamanta confundă condiția de admisibilitate a afectării individuale cu cea a interesului de a exercita acțiunea. Astfel, dacă interesul de a exercita acțiunea poate fi stabilit în special prin intermediul unor acțiuni formulate la instanța națională ulterior introducerii acțiunii la instanța Uniunii (Hotărârea Tribunalului din 22 octombrie 2008, TV 2/Danmark și alții/Comisia, T-309/04, T-317/04, T-329/04 și T-336/04, Rep., p. II-2935, punctele 78 82), afectarea individuală a unei persoane fizice sau juridice se apreciază în ziua introducerii acțiunii și nu depinde decât de decizia atacată. Astfel, o persoană vizată în mod individual de o decizie prin care un ajutor este declarat incompatibil cu piața comună și prin care se dispune recuperarea acestuia rămâne vizată în mod

individual chiar dacă ulterior rezultă că rambursarea nu îi va fi solicitată (a se vedea în acest sens Hotărârea Comitato „Venezia vuole vivere” și alții/Comisia, citată anterior, punctul 56, și Concluziile avocatului general Trstenjak prezentate în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, Rep., p. I-4727, punctele 81 și 82).

39 În plus, trebuie amintit că, pentru a fi vizat în mod individual de actul atacat, reclamantul trebuie să dovedească apartenența sa la un cerc închis, cu alte cuvinte, la un grup care nu mai poate deveni mai mare după adoptarea actului atacat (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 26 iunie 1990, Sofrimport/Comisia, C-152/88, Rec., p. I-2477, punctul 11, și Hotărârea Curții din 22 iunie 2006, Belgia și Forum 187/Comisia, citată anterior, punctul 63).

40 Rezultă din aceasta că, în speță, anularea eventuală de către Tribunal a articolului 1 alineatul (2) din decizia atacată și recuperarea subsecventă a ajutoarelor în litigiu de la Banco Popular Español nu permit să se considere că aceasta este vizată în mod individual.

41 În consecință, prezenta acțiune nu poate fi declarată admisibilă nici în temeiul reprezentării de către reclamantă a Banco Popular Español.

42 Reclamanta invocă, în subsidiar, în susținerea admisibilității acțiunii sale, propriul interes, care rezultă din participarea sa la procedura oficială de investigare.

43 Potrivit unei jurisprudențe constante, stabilite în cadrul unor acțiuni formulate de asociații, începând în special cu Hotărârea Curții din 2 februarie 1988, Kwekerij van der Kooy și alții/Comisia (67/85, 68/85 și 70/85, Rec., p. 219), și cu Hotărârea CIRFS și alții/Comisia, citată anterior, invocate de reclamantă, un reclamant poate, desigur, să fie vizat în mod individual ca urmare a participării sale active la procedura care a determinat adoptarea actului atacat. Cu toate acestea, era vorba despre situații particulare, în care reclamantul ocupa o poziție de negociator clar delimitată și strâns legată de însuși obiectul deciziei, punându-l într-o situație de fapt care îl caracteriza în raport cu orice altă persoană (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 9 iulie 2009, 3F/Comisia, C-319/07 P, Rep., p. I-5963, punctele 85-95 și jurisprudența citată).

44 În special, din Hotărârea Curții din 13 decembrie 2005, Comisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, Rec., p. I-10737, punctul 58), rezultă că rolul unei asociații care nu depășește exercitarea unor drepturi procedurale recunoscute persoanelor interesate de articolul 108 alineatul (2) TFUE, precum și de articolul 1 litera (h) și de articolul 20 din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [108 TFUE] (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41) nu poate fi asimilat celui al reclamanților din cauzele în care au fost pronunțate Hotărârile Kwekerij van der Kooy și alții/Comisia și CIRFS și alții/Comisia, citate anterior.

45 Hotărârile citate de reclamantă nu permit să repună în discuție această interpretare din Hotărârea Kwekerij van der Kooy și alții/Comisia, citată anterior. Astfel, punctul 35 din Hotărârea AAC și alții/Comisia, citată anterior, figurează în partea „Argumentele părților” din hotărâre și expune un argument al Comisiei prin care aceasta urmărea să conteste admisibilitatea acțiunii formulate de Association des amidonneries de céréales de la CEE (AAC) prezentându-și propria interpretare a Hotărârii Kwekerij van der Kooy și alții/Comisia, citată anterior. Pe de altă parte, la punctul 89 din Hotărârea Diputación Foral de Álava și alții/Comisia, citată anterior, citată de asemenea de reclamantă, Tribunalul a admis că, datorită participării sale la procedura administrativă, intervenientul justifica un interes în soluționarea litigiului. Tribunalul s-a pronunțat astfel asupra unei condiții distincte de cea în cauză în speță, și anume aceea a interesului în soluționarea litigiului, impus la articolul 40 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene pentru a interveni într-un litigiu.

46 În speță, întrucât reclamanta s-a limitat la a-și prezenta observațiile în cadrul procedurii oficiale de investigare, la fel ca celelalte părți interesate, acțiunea sa nu poate fi declarată admisibilă în temeiul apărării propriilor sale interese în cadrul procedurii care a condus la adoptarea deciziei atacate.

47 Având în vedere toate cele expuse anterior, este necesar ca prezenta acțiune să fie respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

48 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a cheltuielilor de judecată efectuate de Comisie, conform concluziilor acesteia din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

dispune:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Asociación Española de Banca la plata cheltuielilor de judecată.

Luxemburg, 29 martie 2012.

Grefier Președinte E. Coulon

L. Truchot